

Весела Василева

Голгота

Земята беше суха и червена,
небето беше синьо и застинало
и по лицето, в болка вкаменено,
разбраха, всичко беше минало.

Понесоха го в бялото платно
– един разкъсан спомен от човека,
едни очи, затворени навеки,
едно сломено и измъчено тело.

– Земята беше суха и червена,
небето гледаше с умора,
че беше любовта наказана
и истината – победена.

И само някои разбраха
по трепета и удара в сърцето си
голямата надвиснала заплаха,
разбраха, че ръцете,
които те разпънаха на кръста,
над тях донесли бяха благослов,
привели бяха своето небе,
раздали – своята любов;

и че във своя страшен грях
убиха людете сърцето и надеждата,
че бече вярата им беше прах
по пътищата, гдето всякъде отвеждат.

– И той възкръсна, че им беше казал,
смъртта умира в този трети ден,
но беше любовта наказана
и истината – победена.

1939 г.

КРАЙ

© 1939 Весела Василева

Източник: Словото

Набиране: Людмила Малинова, Институт за литература, БАН

Публикация

Весела Василева. „Стихотворения. Лирични фрагменти. Писма.“, С. 1990 г.,
Издателство Български писател. Съставители: Ангелина Василева-Огнянова, Блага
Димитрова, Невена Стефанова. Редакция и бележки: Блага Димитрова. Предговор от
Петър Динев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7526>]